

Η δαιμονοποίηση του άρθρου 16

Του ΠΕΤΡΟΥ ΤΑΤΟΥΛΗ, βουλευτή Αρκαδίας Ν.Δ.

Μεγάλη ένταση επικρατεί με αφορμή το άρθρο 16. Οι εναντίον της αλλαγής ακτιβιστές αφήνουν να εννοηθεί ότι κάτι το τρομερό θα συμβεί την επαύριον της ψήφισης στη Βουλή. Οι υπερασπιστές της αλλαγής υπαινίσσονται ότι με αυτήν την κίνηση όλα θα αλλάξουν στην ταλαιπωρημένη παιδεία μας.

Ο πολύς κόσμος παρακολουθεί μάλλον με αμηχανία. Γιατί όχι ιδιωτικά πανεπιστήμια, όταν η ελληνική κοινωνία εκτιμά ιδιαίτερα τα ιδιωτικά δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια; Ο ιδιωτικός χαρακτήρας της ανώτατης παιδείας θα βλάψει τους δεκαοχτάρηδες, ενώ γίνεται μάχη από τους γονείς να στείλουν τα εξάχρονα αγγελούδια τους σε ένα καλό ιδιωτικό σχολείο ή δέχονται να πληρώνουν αδρά για να φοιτούν τα ενήλικα παιδιά τους σε αμφίβολης ποιότητας σχολές στην Ελλάδα ή στο εξωτερικό;

Και η αλλαγή του άρθρου 16; Ούτε καταστροφή θα επέλθει ούτε μαγική βελτίωση. Η ουσία βρίσκεται αλλού. Αλλά πρέπει ν' αλλάξουν: ο τρόπος διοίκησης των πανεπιστημίων, η εκλογή καθηγητών και διοικήσεων, οι αιώνιοι φοιτητές, η μη παρακολούθηση, η μετατροπή των πανεπιστημίων σε απλά εξεταστικά κέντρα, το ένα και μοναδικό σύγγραμμα, οι υποβαθμισμένες εγκαταστάσεις, οι «ιπτάμενοι» καθηγητές, οι απαρχαιωμένες θεματικές ενότητες, η απουσία έρευνας και τόσα άλλα. Οι συγκεκριμένες γνώσεις απαξιώνονται πλέον γρήγορα, η πληροφόρηση στην εποχή του Ιντερνετ είναι υπέρ το δέον πολλή. Άλλες είναι οι δεξιότητες που χρειάζονται σήμερα, δεξιότητες που δυστυχώς δεν καλλιεργούνται συστηματικά από τα περισσότερα ελληνικά πανεπιστήμια. Λείπει ένα οργανωμένο και αξιοκρατικό σύστημα που θα στηρίζει το φοιτητή και θα του κεντρίζει τη δημιουργικότητά του, παρέχοντάς του το σημαντικότερο σήμερα εφόδιο: την κριτική σκέψη και την ικανότητα να μαθαίνει. Οι ευκατάστατοι στέλνουν τα παιδιά τους σε καλά ξένα πανεπιστήμια και αδικημένοι είναι οι οικονομικά ασθενέστεροι, που παίρνουν υποβαθμισμένα πτυχία, χωρίς αντίκρισμα στην αγορά εργασίας. Η «δωρεάν» παιδεία μας έχει πάψει προ πολλού να είναι δωρεάν και έχει γίνει πλέον σαφέστατα ταξική. Χρειάζεται ασφαλώς και το κράτος να επενδύσει περισσότερα χρήματα, αλλά το σύστημα είναι τόσο σάπιο, που, αν δεν προηγηθούν δομικές βελτιώσεις, τα χρήματα θα πάνε χαμένα.

Όλοι τα βλέπουν αυτά. Θ' αλλάξουν αυτόματα με το άρθρο 16; Ασφαλώς όχι. Τότε, γιατί η φασαρία; Διότι το άρθρο 16, όπως συμβαίνει συχνά με πολιτικά θέματα, είναι ένα σύμβολο. Η αλλαγή του συμβολίζει ότι η κυβέρνηση θα προχωρήσει στις μεταρρυθμίσεις που είναι αναγκαίες για την αναβάθμιση της παιδείας μας. Η μη αλλαγή του θα σημάνει υποχώρηση από αυτόν το στόχο. Το θέμα μας δεν είναι αν μεθαύριο θα έρθει το Χάρβαρντ να ανοίξει παράρτημα στη χώρα μας, ούτε αν κάποιος απατεώνας βρει πεδίο προς εκμετάλλευση. Τα κίνητρα και οι ασφαλιστικές δικλίδες θα συζητηθούν στην επόμενη Βουλή. Το θέμα μας είναι ότι, με εξαίρεση κάποιες πολιτικές ομάδες που έχουν πραγματικές ιδεολογικές αντιρρήσεις, κάποιοι θα χάσουν τα προνόμια που έχουν αποκτήσει με την υπάρχουσα άθλια κατάσταση, άρα έχουν κάθε λόγο να διατηρηθεί. Ποιοι είναι αυτοί; Πρωτίστως τα κόμματα, τα οποία με τις κομματικές νεολαίες εξουσιάζουν τώρα τα ελληνικά πανεπιστήμια. Στη συνέχεια, οι μετριοτάτες - οι μέτριοι φοιτητές, οι μέτριοι καθηγητές, οι μέτριες διοικήσεις, οι μέτριοι εργαζόμενοι. Φοβούνται, θύματα και αυτοί ενός συστήματος που έχει διασπρεβλώσει κάθε έννοια υγιούς άμιλλας και προσπάθειας για πρόοδο. Δεκαετίες μετριοκρατίας δίδαξαν ότι σημασία δεν έχει τι είσαι αλλά ποιους γνωρίζεις, ότι παράγοντας επιτυχίας στη ζωή δεν είναι η μάθηση, αλλά το «δόντι», ότι όσο πιο εύκαμπτη μέση έχεις τόσο πιο μπροστά πας. Κι εμείς οι πολιτικοί παίζουμε το ίδιο παιχνίδι, γιατί αλλιώς θα βρεθούμε εκτός πολιτικής.

Είναι φυσικό να φοβίζονται οι αλλαγές, είναι ένα άλμα στο άγνωστο. Βρέθηκε επιτέλους ένας πρωθυπουργός και μια κυβέρνηση που βλέπουν πιο μακριά και θέλουν ν' αλλάξουν τα κακώς κείμενα. Ξεκινούν με μια συμβολική κίνηση που ασφαλώς θα ωφελήσει τον τόπο και είναι προς τιμήν του αρχηγού του ΠΑΣΟΚ ότι δεν θέλει να υστερήσει στην εθνική αυτή προσπάθεια, κάνοντας στείρα αντιπολίτευση. Ο Έλληνας έχει πολλές ικανότητες που σήμερα χάνονται στη χώρα μας, ενώ αναδεικνύονται από τους συμπολίτες μας που προοδεύουν σε άλλες χώρες. Είναι καιρός να κάνουμε ένα βήμα μπροστά. Μπορούμε. Πρέπει. Το οφείλουμε στα παιδιά μας.

